

KERK + Leven

WEEKBLAD — NUMMER 39 — 24 SEPTEMBER 2008

HET JOURNAAL op een luchtige toon en met een positieve noot, dat is *Man bij Hond* op één van VRT. Al na het eerste seizoen werd het idee geboren om reportages te draaien in ontwikkelingslanden. Bedoeling: het dagelijkse leven in beeld brengen van gewone mensen in Congo, Ecuador, Cuba en zoveel andere landen die intussen aan bod kwamen. Tonen dat mensen overal ter wereld dezelfde zorgen en vreugdes delen, en dat we dus niet zo veel van elkaar verschillen als we gewoonlijk denken.

„Uit arme landen bereikt ons vooral veel kommer en kwel. Terwijl er ook goed nieuws te rapen valt”, aldus Stev Van Thielen. De redacteur van *Radio Andes* in *Man bij Hond* is een zoon van de eerste permanente diaken in de Vlaamse Kerk. Goed nieuws of blijde boodschap, het zijn geen losstaande begrippen voor hem. Net als het geloof kreeg hij van thuis een sterk gevoel voor rechtvaardigheid mee. Een groot voorrecht noemt hij wat hij mag doen als werk.

„In Congo kwamen we eens in een dorp van 50.000 bewoners waar nog geen elektriciteit was gelegd. Die mensen leefden he-

Vredesweek in teken van media

Radio Andes al gezien op tv? En maakte de reportage u blij? Dan is het opzet van Stev Van Thielen, redacteur van die rubriek in *Man bij Hond*, geslaagd. Media kunnen vrede dichterbij brengen, maar ze kunnen ook haat en onbegrip zaaien. Bijvoorbeeld door in de verf te zetten wat mensen van elkaar scheidt in plaats van wat hen bindt. En welke boodschap verspreiden we zelf?

De Vlaamse Vredesweek (26 september tot 5 oktober) daagt allen uit met de slogan *Word vredesjournalist*.

Lieve Wouters

Verhaal met een strikje

Stev Van Thielen aan het werk voor 'Radio Andes', deel van het onvolprezen 'Man bij Hond'. © Jan Willekens

Klapstoel
Broeder Alois
van Taizé

blz. 7

Reportage
Leven en dood
in Ethiopië

blz. 12-13

Sint-Gabriël
en de christelijke
postzegel

blz. 17

maal afgesloten van de wereld. Een dagreis tot aan de dichtstbijzijnde stad. In dat dorp staan dagelijks vijf mensen in alle vroegte op. Ze beluisteren ieder een binnen- of buitenlandse radiozender. Om negen uur wordt alles bijeengebracht en een nieuwsbulletin samengesteld. Dat schrijven ze dan op een groot bord uit. Alle voorbijgangers kunnen lezen wat er in de wereld gaande is. Dat noem ik het toppunt van journalistiek. Ze blijven er zelfs bijstaan om bijkomende informatie te geven aan wie vragen heeft. Daar krijg ik kippenvel van.”

Van Thielen ervaart zo'n ontmoetingen als een godsgeschenk. „Net zoals je je leven niet zelf neemt, maar het krijgt, zo krijg ik deze verhalen van mensen. Ze raken me en dat probeer ik door te geven. Daar is wel openheid en nederigheid voor nodig. Al te vaak hebben wij, journalisten, ons verhaal al klaar op voorhand. We weten precies wat we willen brengen en de mensen moeten daar dan maar in passen. We krijgen dan geen verhalen, maar pakken ze.”

„In ons team heerst er wel een heel positieve sfeer. Camera- en klankmensen zijn minstens even gedreven als ikzelf. Gelovig of niet, ze laten zich één voor één raken door de miserie en de veerkracht van mensen in arme lan-

den. Dit project is voor niemand van ons zomaar de zoveelste buitenlandse reis. Je weet dat je met iets goeds bezig bent en dat maakt je blij.”

Radio Senegal was de allereerste editie van de jaarlijks terugkerende buitenlandrubriek in *Man bij Hond*. Die werd toen gedraaid in samenwerking met Vredeseilanden. Later gingen ook andere ngo's scheep met Van Thielen's team. De reportages legden deze ontwikkelingsorganisaties geen windeieren. „Door de blije aanpak staan de kijkers meer open voor de oproep tot solidariteit van deze organisaties. Niet het gevoel van 'ocharme' blijft hangen, er is oprechte belangstelling. Ik herinner me nog goed hoe opgetogen Vredeseilanden na *Radio Senegal* was over de inkomsten. Blij dat ik mijn steentje heb kunnen bijdragen.”

Tegengif

De redacteur beschouwt het programma als een soort tegengif voor het journaal. Dat werkt vanuit een heel andere logica, waarbij goed nieuws meestal geen nieuws is. „Je kunt natuurlijk niet alles met een knipoog zeggen”, beseft Van Thielen. „Over Darfur of Oost-Congo kun je niet luchtig berichten. Het journaal moet de problemen laten zien, zodat we niet vergeten welke vreselijke dingen er in de wereld gebeuren. Soms jeuken mijn vingers om ook dat soort reportages te maken.”

Of de redacteur in het kader van de Vlaamse Vredesweek toch een suggestie wil doen aan zijn collega's in de media? „We moeten allemaal onze ijdelheid wat meer aan de kant zetten. Leren nederig zijn en verhalen te krijgen in plaats van ze te pakken. Zeker wie voor televisie werkt, moet zich ervan bewust zijn dat hij maar een radertje is in de grote machine. Maar tegelijk heeft hij toch ook de grote verantwoordelijkheid als filter van het verhaal. Die verantwoordelijkheid moeten we ernstig nemen.”

En dan is het mijn beurt om een verhaal te maken met het verhaal van Stev Van Thielen dat hij weer heeft van mensen wereldwijd. Vertel het gerust door.

De Vlaamse Vredesweek loopt van 26 september tot 5 oktober. In alle grote steden vinden activiteiten plaats, van optochten over debatten en getuigenissen tot vredeswaken. Er is ook een bezinningsboekje met teksten en liturgische suggesties. Meer informatie en campagnemateriaal is te verkrijgbaar bij Pax Christi Vlaanderen, Italiëlei 98a, 2000 Antwerpen, telefoon 03/225.10.00, e-mail paxchristi@paxchristi.be.